

INGEZONDEN

Troost hangt boven de tv

Voor het eerst zag ik het werk van Janneke Hengst in een galerie in Goutum. Dat moet nog in de vorige eeuw zijn geweest. Er was een feestelijke opening, er waren hapjes en er werd wijn geschonken. Ik voelde me wat onwennig tussen al die gasten. Ik begon net zelf ook een beetje schilder te worden.

Een van haar schilderijen raakte me zo diep dat ik ter plekke aan het dichten sloeg. Dat gedicht heb ik daar toen achtergelaten. Er was een feestelijke sfeer, daar in Goutum. Bijna overal zaten rode stickers. Janneke had succes.

Toen we weer naar huis gingen

zat ze in de voortuin op een bankje een sigaretje te roken. Ik weet nog hoe groot mijn bewondering was voor haar, durfde haar niet aan te spreken. Ik droomde ervan om te ontsnappen aan mijn baan als leraar en ook een succesvol schilder te zijn. Sindsdien heb ik haar steeds gevolgd, ze was mijn subliem van vrijheid.

Veel later, toen ik als schilder een beetje gegroeid was, zocht ik contact met haar. Toen bleek dat ze dat gedichtje uit Goutum steeds bewaard had. Sindsdien is er een klik.

Ik ben op bescheiden schaal een verzameling begonnen van haar

werk. Ze hangen boven de tv. Daar kijken we naar een ziekenhuisserie met open botbreuken, slagaderlijke bloedingen et cetera. Dan troosten mij haar schilderijen.

Altijd als ik naar haar werk kijk, weet ik dat er nog een paradijs op aarde is. Mensfiguren tref je maar zelden in haar werk. En dat is goed. Wij mensen maken er vaak een zootje van. De wereld is vaak triest, er is veel ruzie tussen mensen. In haar werk verdwijnt dat en maakt plaats voor beelden die weer een nieuw evenwicht scheppen.

Wieger Lindeboom. Boornbergum